

Dette Lovforslagets Hovedprincip, der fastslaaes i § 35, første Punktum, hvorefter Skyldneren og den, der maatte have købt Ejendommen i Moratorietiden, efter Moratorietidens Udløb er frigjort for Moratoriegælden, saafremt der ikke er sket en almindelig Stigning i Priserne paa Landbrugsejendomme, er efter Provinshandelskammerets Opfattelse uforsvarligt. Købmænd er fuldt fortrolige med, at Kreditgivning rummer en økonomisk Risiko, og danske Provinskøbmænd maa selv tage Følgerne, hvis de har ydet Kredit til Landbrugere, ud over hvad disse kan tilsvare efter deres personlige Dygtighed, Ejendommens Afkastningsevne og Priserne paa Landbrugets Frembringelser. Men det er principielt uretfærdigt og erhvervspolitisk urimeligt, at Provinskøbmændene, der ikke selv i Anledning af deres Kunders svigtende Betalingsevne nyder eller paakalder ekstraordinære Lempelser med Hensyn til Opfyldelsen af deres økonomiske Forpligtelser, ud over den nævnte Risiko skal være underkastet Lovbestemmelser som Forslagets §§ 34 og 35, der i de fleste Tilfælde vil bortskære Tilgodehavender, som ligger over den foran nævnte Værdigrænse.

Idet Provinshandelskammeret saaledes maa rejse Indsigelse mod Lovforslagets Hovedpunkter, skal vi vedrørende dets enkelte Bestemmelser anføre følgende:

ad § 15. Provinshandelskammeret mener, at Lovforslaget ikke indeholder tilstrækkelig Garanti for en upartisk og kyndig Behandling af Gældssagerne. I Saneringsudvalgets Betænkning var det Side 27 foreslaaet, at Skifteretten skulde godkende Gældsordningen, og Professor Vinding Kruse foreslaar i sit Forslag til Lov om Ordning af Landbrugets Gældsforhold § 1, at Formanden i det Udvalg, han benævner Gældsmyndigheden, skal være retskyndig. Til intet af disse Forslag er der taget Hensyn i det foreliggende Lovforslag. Ifølge § 15 skal Landbrugsministeren udnævne en retskyndig Sekretær, som tillige skal være Medlem af Gældsudvalget; men det er indlysende, at den juridiske Sagkundskab herved kun paa utilfredsstillende Maade vil kunne gøre sig gældende i Udvalget. Provinshandelskammeret mener, at hvis man ikke vil henlægge Spørgsmaalet om Godkendelse af Gældsordningen til Skifteretten under en vis Rekurs til Akkordretten, bør Gældsudvalget i hvert Fald have en retskyndig Formand, der i Almindelighed bør være en Dommer.

Med Hensyn til Gældsudvalgets Sammensætning tillader vi os dernæst at fremhæve, at den Repræsentation, der er indrømmet Handel, Haandværk og Industri, maa anses for utilstrækkelig. I de nu bestaaende Amsakkordudvalg er Provinshandelskammeret repræsenteret i $\frac{1}{3}$ af Amsraadskredsene, Fællesrepræsentationen for dansk Haandværk og Industri i $\frac{1}{3}$ af Amsraadskredsene og De samvirkende Købmandsforeninger i Danmark i $\frac{1}{3}$ af Amsraadskredsene; men under Hensyn til de meget store Interesser, som staar paa Spil for våre Mandanter, mener Provinshandelskammeret at have et billigt Krav paa at blive repræsenteret i samtlige Gældsudvalg.

ad § 19. Ifølge denne Bestemmelse er Gældsudvalget berettiget til at stadfæste et Akkordforslag, som er vedtaget med den i Lov Nr. 225 af 14. April 1905 § 14, jfr. Lov Nr. 67 af 12. April 1927 § 3 og Lov Nr. 280 af 2. November 1932, fastsatte Majoritet. Som Bestemmelsen er formuleret, synes det at skulle afhænge af Gældsudvalgets ganske frie Afgørelse, om et saaledes vedtaget Akkordforslag skal stadfæstes, idet der ikke henvises til de øvrige Bestemmelser i Loven om Tvangssakkord uden for Konkurs. Provinshandelskammeret mener, at Spørgsmaalet om, hvorvidt et Akkordforslag skal stadfæstes, bør afgøres i Overensstemmelse med Reglerne i nævnte Lov, idet der ellers vil blive aabnet store Muligheder for Misbrug, samt at dette Spørgsmaals Afgørelse paa sædvanlig Maade bør henhøre under Skifteretten.

ad § 22. Som foran berørt anser Provinshandelskammeret det for et Fremskridt, at det efter Forslaget skal være vedkommende Landbrugsejendoms Handelsværdi, som bliver afgørende for Omfanget af de Forpligtelser, Skyldneren skal tilsvare i Overensstemmelse med deres Indhold. Saaledes som Bestemmelserne herom er udformet, maa vi imidlertid befrygte, at den nærmere Fastsættelse af denne Værdigrænse ikke vil blive retfærdig over for Kreditorerne.

I følge § 22, første Stykke, jfr. § 21, 1ste Stykke, er det Gældsudvalget, der skal fastsætte Handelsværdien af Debtors Ejendom med Besætning og In-